

MIAZGA (10) sb f

f (8), m (2) [w funkcji n-pers].

Pierwsze a pochylone, końcowe jasne.

sg N miążga (4). ◊ G Miążgi (2). ◊ A miążgę [w tym: -e (2)] (3). ◊ I miążgą (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI i XVIII w.

1. Miękka warstwa drzewa między drewnem a korą, także płyn wypływający z drzewa po nacięciu; *adeps arborum*, *alburnum Mącz*; *humor corticis arborum*, *lacrima vitium Cn* (4) : *Mącz* 110a; Albo pomázuy [włosy] miazgą wierzbową/ od tego też giną. *SienLek* 46v, 78; *Calep* 381a.

2. Masa powstała po dokładnym rozdrobieniu lub rozgnieceniu czegoś (3) : Takieśz też rzodkiew nałkrobana iako miazga, [...] czyni śtolcze wodne *FalZioł* V 84, V 81v.

Zwrot: »na miazgę tłuc« (1): *Conquassare* – Namiąsge tłukę, zkrufzám, w kaski łamie *Calep* 243b.

a. [Karma dla psa: Boć ten [chart] polem niż miazgą brzufzkowi dogadza/ Zaiącowi zagon/ Gęś Liłowi/ ząwadza. *BielawMyśl* D3v.]

3. n-pers (2) :

Zestawienie (2): Iakom ya nyesbyk [!] robothlywego Micolaya Myaszgy *ZapWar* 1506 nr 2030, 1506 nr 2030.

*** Bez wystarczającego kontekstu (1) : Lipsana, myazga *BartBydg* 82b. [Por. grec. *λείψανον* 'reszta, szczątek, pozostałość'; w pl 'szczątek, zwłoki'.]

Synonim: 1. wilkość.